

ἐπιστολῇ τοῦ Παπαδοπούλου πρὸς τὸν Ἱεροσολύμων Χρῦσανθον· ἐκ Παταβίου 1707.

σελ. 482. Ὁ Σεβαστός, οἰκονόμος τῆς ἐν Καστορίᾳ Ἐκκλησίας καὶ ἱεροκλήρυξ, ἐξεφώνησε λόγον εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον ἐν Κοζάνῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ σοφωτάτου Μελετίου ἐπισκόπου Σερβίων τοῦ Θεσσαλονικέως. Βλ. Ἑρμην. Ἀποκαλύψεως σελ. 46. Ἐν Λειψία 1800.

σελ. 487. Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ πέντε λόγοι, ὧν οἱ δύο ἐξεφωνήθησαν ἐν Κεφαληνίᾳ, σώζονται παρὰ τῷ ἐλλογίμῳ Κυρίῳ Γ. Κρέμφ. Ἐν ἐνὶ τούτων, ἐκφωνηθέντι ἐν ἔτει 1777, λέγει. „Ἡ πατρίς μου ἡ ψεύτικη, ἡ γήϊνος, εἶναι ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ἄρτης τὴν ἐπαρχίαν ἀπὸ τοῦ Ἀπόκουρο, ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου, τὸ γένος μου εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι χριστιανοί Ἀναχωρῶντας ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, εἶναι ἕως σαράντα, πενήντα χρόνους, ἐπερήπατῃσα τόπους πολλούς, κάστρη, χώρας καὶ χωρία, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, μὰ περισσότερον εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, δέκα ἐπτὰ χρόνους, καὶ ἔκλαιγα διὰ τὰς ἀμαρτίας μου. Συμὰ εἰς τὰ ἄπειρα χαρίσματα ὁποῦ μοῦ ἐχάρισεν ὁ Κύριός μου, μὲ ἀξίωσε καὶ ἐμὲ τὸν ἀμαρτωλὸν καὶ ἔμαθα πέντε ἕξ γράμματα ἑλληνικά, ἔγεινα μοναχός, Διαβάζοντας τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον εὔρηκα πολλὰ διάφορα νοήματα· συμὰ εἰς τὰ ἄλλα εὔρηκα καὶ τοῦτον τὸν λόγον, πῶς δὲν πρέπει κἀνεὶς χριστιανός, ἄνδρας ἢ γυναῖκα, νὰ φροντίζη διὰ τοῦ λόγου τοῦ μόνον πῶς νὰ σωθῇ, ἀλλὰ νὰ φροντίζη καὶ διὰ τοὺς ἀδελφούς του. Ἀκούοντας καὶ ἐγὼ ἀδελφοί μου ἐτοῦτον τὸν γλυκίστατον λόγον, ὁποῦ λέγει ὁ Χριστός μας νὰ φροντιζώμεν καὶ διὰ τοὺς ἀδελφούς μας, μὲ ἔτρωγεν ἐκεῖνος, ὁ λόγος μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου τόσους χρόνους ἐσυμβουλευθῆκα τοὺς πνευματικούς μου πατέρας, τοὺς ἐφάνέρωσα τὸν λογισμόν μου, ἂν ἴσως εἶναι θεάρεστον τὸ ἔργον νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, καὶ ὅλοι μὲ παρεκίνησαν νὰ τὸ κάμω, μάλιστα παρακινούμενος περισσό-